

Z DNEŠNÍHO EVANGELIA

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani bratry ani příbuzné ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“ (Lk 14,1.7-14)

K ZAMYŠLENÍ

Jaké to je, když se ocitneme v trapné situaci? O to více je takový okamžik nepříjemný, když jsme trapně jednali svojí namyšleností. Před Bohem jsme si všichni rovni. Bůh neodděluje významnější funkcionáře nebo chytřejší intelektuály od obyčejných lidí. Hledí na člověka jako jedinečné stvoření, soudí podle zralosti srdce. Ta není závislá na funkci, bohatství či vzdělání, ale na míře lidskosti. Všimněme si, že ani jeden z úryvků nekritizuje bohatství nebo významnou společenskou roli jako takové. Pokora není totéž co hmotná nouze či odmítnutí širokou společností. Pokora je vlastnost, kterou může mít bohatý, významný, stejně jako chudý nebo prostý člověk. Ovšem platí i naopak, že pyšný může být chudý nebo obyčejný člověk! Bůh od nás očekává pravdivý a realistický pohled na sebe. Ve srovnání s Božím majestátem jsme všichni jen pouhé nic. Současně jsme od Boha dostali veliké dary a výsady. Nejde tedy o falešnou pokoru. Pravdivý, vyvážený, realistický, tedy pokorný pohled na sebe sama činí srdce radostným, čistým a žasnoucím. (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Pane, jsme znaveni dospělostí;
dej nám znovu být dětmi.
Vezmi nám vše, čem jsme se domnívali,
že si to musíme osvojit,
zbav nás všech poznatků a vědomostí
a poruš naši vypočítavost.
Místo mnoha slov a nekonečných jmen
dej nám lásku,
tvou lásku, Pane, ne naši lásku. Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Být člověkem znamená nejen možnost být jiným, ale i moci dělat něco jiného.
- Do posledního dechu nikdo nikomu nemůže vzít svobodu postavit se tak či onak k osudu.
- Odpovědnost je neodlučitelně spojena se svobodou.

VÁCLAV č. 32. (2016)

28.8.2016

22. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolická farnost
sv. Václava v Lovosicích

Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice

webové stránky:

farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	Út 30.8.2016 v 15.00

INTENCE MŠÍ SV.:

Ne 28.8.2016 – v 9.00 za obrácení sestry
v Sulejovicích v 10.30 za oběti zemětřesení v Itálii
Ne 4.9.2016 – v 9.00 Mše sv. k zahájení nového školního
roku - za žáky, studenty, jejich rodiče a učitele. Také při ní
požehnání aktovky, učebnice, pomůcek
Sulejovice v 10.30

208. Co je to svatá eucharistie?

Svatá eucharistie je svátost, ve které Ježíš Kristus za nás dává své tělo a krev – sám sebe, abychom se také my odevzdali v lásce jemu a abychom se s ním sjednotili ve svatém přijímání. Tak se spojujeme s jediným Kristovým tělem – církví.

Eucharistie je po křtu a po biřmování třetí iniciační svátostí katolické církve. Eucharistie je tajemným středem všech těchto svátostí, protože Ježíšova historická oběť na kříži se při proměňování zpřítomňuje skrytým nekrvavým způsobem. Tak se slavení eucharistie stává „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“. K ní se všechno upíná; není nic většího, čeho by ještě bylo možno dosáhnout. Jíme-li nalámaný chléb, sjednocujeme se s láskou Ježíše, který dal za nás své tělo na dřevě kříže. Pijeme-li z kalicha, sjednocujeme se s tím, který v oběti za nás prolil svou krev. Tento obřad jsme si nevymysleli. Ježíš sám slavil se svými učedníky poslední večeři a předjímal jí vlastní smrt; daroval se svým učedníkům v podobě chleba a vína a vybídl je, aby od toho okamžiku vždycky a všude slavili v eucharistii jeho smrt. „To čiňte na mou památku“.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU**27. srpna – pam. sv. Moniky**

Narodila se r. 332 v Tagastě, v severoafrické Numídií do zámožné křesťanské rodiny. Byla vychovávána starší svědomitou služkou, která ji učila sebeovládání i pořádku. Monika, co se týče dodržování zásady, nebyla však výjimkou. Jako dívka byla posílána pro čepované víno a po určitou dobu vždy něco upila. Před návykem neřesti pomohl spor s mladou služkou, která ji při něm nazvala ochlastkou. Jediná věděla o Moničině slabosti, ale dokud se nerozčílila, nedokázala nic říct. S tím se Monika později přiznala synovi Augustýnovi.

Rodiče ji z neznámých důvodů provdali velmi mladou za pohanského muže, Patricia. Nebyl prý zlý, ale značně prchlivý a občas nevěrný. Při jeho bouřlivé náladě mu nikdy neoponovala a s trpělivou láskou snášela i jeho avantýry. Monika modlitbou a láskyplným příkladem

nakonec přivedla svého muže ke Kristu. V roce 370, rok před svou smrtí přijal křest.

Od 39tí let byla Monika vdovou. Měla tři děti: Augustina, Navigia a Perpetuu. Nejstaršímu Augustýnovi bylo v té době 17 let a jeho výchova se jí již dříve jakoby vymkla z rukou. Ovlivněn dřívějším životem otce i kamarády žil značně nevázaně. Vše považoval za dovolené a matčina napomenutí se už delší dobu styděl poslechnout. Hned po otcově smrti odešel s družkou do Kartága, aby se tam znovu věnoval studiu. Monika zůstala s Navigiem a s Perpetuou. Všechny děti se sice snažila křesťansky vychovávat, ale protože se tehdy nepraktikoval křest v útlém věku a pak asi i s ohledem na manžela, zůstával první syn nepokřtěný. Kdy došlo ke křtu jeho sourozenců není známo. Jisté je to, že se matka Monika za všechny usilovně modlila a nejvíce za Augustina, který se nejvíce vzdálil. Když prosila o pomoc biskupa z Tagastu, který ji dobře znal, odpověděl slovy útěchy: "Není možné, aby zahynul syn, za kterého matka prolila tolik slz."

Moniku posílil i prorocký sen, ve kterém byla ujištěna o synově obrácení. Musela však na ně ve vytrvalé modlitbě čekat až do jeho 33tí let, kdy přijal sv. křest i se svým synem Adeodatem. Do té doby přinášela se slzami a krvácejícím srdcem za toto obrácení mnoho modliteb a obětí.

Augustinovo hledání pravdy je popsáno u jeho památky hned následující den. V posledních letech toužila Monika být svému synu na blízku. Podařilo se jí to až v Miláně. Tam také došly její vytrvalé modlitby vyslyšení a 24.4.387 se splnila její životní naděje, že její syn byl od biskupa Ambrože pokřtěn a rozhodl se pro službu Bohu. Po nějaké době pobytu s Augustinem v Cassiacu se Monika rozhodla vrátit do Afriky. Na začátku cesty ji však postihlo infekční onemocnění s horečkou a proto zůstali ubytováni v Ostii nad Tiberou. Ve vzpomínkách ("Vyznání") Augustin uvedl, že zde byly dny, kdy seděli u okna a rozmlouvali spolu o velké radosti, zapomínali na to, co bylo, co přijde, a společně hledali pravdu, představovanou v údělu života svatých. Pak se stav Moniky zhoršoval a chvílemi ztrácela vědomí. Ve světlé chvíli řekla: "Pochovejte toto tělo kdekoli, ať vás to netrápí. Jen o jedno vás prosím, kdekoliv budete, vzpomínejte

na mne při oltáři Pána." Nemoc se dále stupňovala a desátého dne Monika zemřela ve věku 55tí let. Dle jejího přání ji synové pohřbili v Ostii.

Její ostatky byly v 15. století přeneseny do římského kostela sv. Tryfóna, který byl později zasvěcen sv. Augustýnovi.

29. srpna – pam. umučení sv. Jana Křtitele**2. září – I. pátek v měsíci**

3. září – pam. sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve

4. září – 23. neděle v mezidobí**Výzvy k projevu křesťanské solidarity**

Pedseda ČBK kardinál Dominik Duka OP a místopředseda Mons. Jan Graubner zvou všechny věřící k modlitbám za oběti, pozůstalé i jinak postižené zemětřesením ve střední Itálii.

Draží diecezáni, bratři a sestry,

zemětřesení v Itálii nás nemůže nechat lhostejnými, zvláště když v minulosti mnozí naši předkové, pocházející z Itálie, v litoměřické diecézi zanechali svou stopu; žili a působili zde a vlastně pro nás vystavěli významné sakrální památky, stojící podnes. V duchu křesťanské solidarity vás vyzývám a prosím, abychom otevřeli svá srdce v modlitbě za všechny zahynulé v současné živelné pohromě, a pokud česká katolická charita vyhlásí sbírku, abychom se stejně otevřeným srdcem i materiálně pomohli všem, kteří přežili, ale ztratili téměř všechno: své domovy a své blízké. Děkuji vám za vaši velkorysou pomoc. + Jan Baxant

Skutky tělesného milosrdenství:

- sytit hladové,
- napájet žíznivé,
- přijímat pocestné,
- odívat ty, kdo nemají co na sebe,
- navštěvovat nemocné
- utěšovat vězněné,
- pohřbívat mrtvé.